

Sobre el projecte del túnel de Bracons

La polèmica entre partidaris i detractors del Túnel de Bracons es presenta fàcilment sota diferents disfresses: un enfrontament entre els qui estan preocupats pel desenvolupament social i econòmic de la Garrotxa i els qui hi oposen resistència, entre els "desarrollistes" i els "conservacionistes", entre "economicistes" i "ecologistes". Afirmo que és possible oposar-se al Túnel i alhora estar interessat en el desenvolupament econòmic i social de la Garrotxa.

El Túnel no és condició suficient, ni tan sols necessària pel convenient desenvolupament de la comarca. Amb Túnel podem fracassar en la dinàmica futura i sense Túnel resten possibilitats obertes. L'entramat socioeconòmic de la comarca és complex i mal conegut. No està clar quins colls d'ampolla cal atacar des d'una perspectiva a llarg termini, i segurament no són els problemes més fàcils i més rendibles d'abordar en un període més curt (per exemple, en l'horitzó d'un període electoral).

Existeixen abundants alternatives a les inversions requerides pel Túnel, tant en el que -diuen- és l'objectiu fonamental: el desenvolupament futur de la comarca, com en el tema específic de les comunicacions. Algunes d'aquestes alternatives són inequívocament millors (i en aquestes pàgines se'n apunten diverses).

No tinc espai suficient per justificar amb rigor aquestes afirmacions, però he de confessar que tampoc no em sento amb l'obligació moral de fer-ho: no vull renunciar al dret de rebatre a posteriori les argumentacions dels qui promouen el Túnel, i fins ara no n'hi ha hagut. No poden prendre's seriosament "arguments" com, per exemple, que el Túnel beneficia la indústria -afirmació amb la qual hom pot estar-hi d'acord-. Com és lògic, d'això no se'n dedueix que qui s'oposi al Túnel també s'oposa al bon funcionament de la indústria olotina i, encara menys, al desenvolupament global de la comarca. No cal perdre el temps, ni fer-lo perdre als lectors, amb semblants sofismes.

El Projecte del Túnel s'ha presentat com una mena de veritat teològica: la seva necessitat era un acte de fe, dictat per l'infal·lible judici dels qui el promouien, al marge de la ferragosa tasca de demostrar-ne la conveniència. Crec que és un error: un projecte que afecta tan decisivament legítims interessos particulars (sentimentals inclosos) necessita carregar-se de raons, necessita demostrar que el benestar col·lectiu exigeix sacrificis privats i de zones específiques. La meua sospita és que és indemostrable.

El context teològic arriba fins al propi contingut del Projecte: sembla talment com si l'ànim imperant dels redactors fos que no calia esmenar-s'hi massa. Al cap i a la fi, el Projecte era una qüestió de fe. En les parts que he examinat amb atenció, el Projecte és d'una superficialitat alarmant. Posem un exemple: El Projecte estima el trànsit futur del vial per a diferents anys i sota diferents peatges. Preveu, entre altres coses, que a l'any 2023 (!) la intensitat viària serà de 19.000 vehicles si no hi ha peatge, i de 20.150 si el peatge és de 170 pessetes (?). Això és, a la gent li agradarà pagar peatges, i això passarà al 2023, mentre que 5 anys abans continuarà amb el comportament "antiquat" d'intentar defugir els pagaments (revelacions divines, a ben segur!).

Tornem a l'argument: Algú pot raonablement aspirar a preveure quin serà el trànsit al 2023 sota un peatge de 170 pessetes, diferenciant-ho clarament del que seria amb un peatge de 340 o de 510? En fi, el Projecte no només és d'una solvència més que dubtosa. És també un exemple d'un agosarament intel·lectual que hem de denunciar.

Modest Fluvà

